

Roman

De Speech

VAN DE
POMPOEN
ZOENER

• Toine Rongen

De Speech

VAN DE
POMPOEN
ZOENER

Toine Rongen

Van Toine Rongen is
eerder verschenen:

2001: Finishen als een jonge god
2012: Help! Mijn baas is gestoord...

Colofon

Oorspronkelijke titel: De Speech van De Pompoenzoener

Auteur : Toine Rongen

Ontwerp omslag : Dayanne van Duuren

Foto omslag : Susanne Jutzeler, suju fotografie

Eindredactie : Mary van Duuren

Uitgeverij : ADOREMI

Drukkerij : BoekenGilde

www.adoremi.nl

www.facebook.com/adoremi.uitgeverij

Eerste druk: oktober 2021

ISBN: 978-90-830021-63

NUR 301

Alle namen en personages
in deze roman zijn geschreven vanuit de
verbeelding van de auteur of fictief gebruikt.
Elke overeenkomst met
bestaande personen berust op toeval.

De Speech

VAN DE
POMPOEN
ZOENER

Roman

ADOREMI

U I T G E V E R I J

*'Ik ben liever gehaat om wie ik ben
dan geliefd om wie ik niet ben.'*

Kurt Cobain

Proloog

Op de kop af drie seconden na zijn teken gaat de achterklep van de lijkwagen open, kort erop gevolgd door het zacht gesnerp van de wielmpjes op de stenen ondergrond: de baar rolt soepeltjes de kerk binnen en komt enkele meters na de hoofdingang tot stilstand. Drie kuchjes en een snik, verder is het doodstil.

De voorste kerkbank, pal tegenover het altaar, is leeg en voor de directe familie gereserveerd. Pal daarachter zitten de ooms en tantes, neefjes en nichtjes met hun aanhang. Enkele tientallen meters verderop, in de rechter kerkvleugel, zijn inmiddels de ruim dertig medewerkers met hun partners, van wie enkele met hun kinderen en zelfs kleinkinderen, samengekomen. In de zijgangen verschijnen nog tientallen klapstoelen. De kerk is weer eens vol, rondom het altaar zelfs propvol. Uit openklikkende handtasjes verschijnen geparfumeerde zakdoekjes.

Op de plek waar de kist komt te staan, tussen kaarsen en bloemstukken, pronkt het stalen schaalmodel van Pa's plezierjacht, genoemd naar ma: *Eudoxia*, een in verkleinde vorm nagebouwd exemplaar van de 'veertien meter'. Daartegen rust zijn foto: Pa achter het roer, in de zon, turend naar de horizon. Voldaan, triomfantelijk. Klaar voor vertrek.

Stefan wacht, met de naaste familie ruim honderd meter verderop, op de achterste allerlaatste bank, pal naast de hoofdingang, op de pastor en de twee misdienaren. Ze halen straks de familie met de gebruikelijke rituelen op, om hen vervolgens achter de kist aan te begeleiden naar de voorste bank.

Terwijl de seconden als een rups vooruit kruipen, kan Stefan het niet geloven. Voor het eerst deze week gaat er iets tot in de puntjes volgens plan en dat doet hem letterlijk duizelen, alsof er een vlinder tussen zijn oren fladdert. Mogelijk tast de volle kerk met al die kuchjes en geurtjes, in combinatie met de mallemolen van de laatste dagen, zijn evenwichtsorgaan aan. Hij zakt toch niet opnieuw, juist op de dag waar hij de laatste zes dagen en

nachten zo naartoe heeft geleefd, door de knieën? Alleen al de schaamte die hem daardoor levenslang zal achtervolgen, doet hem, na een diepe ademteug, plotsklaps van de familiebank opveren voor een verfrissend loopje. Een eindje verderop, bij de openstaande zijdeur drukt hij met het insnuiven van de buitenlucht zijn zoveelste dreigende inpleuring van deze week de kop in.

Met zijn handen bezwerend op zijn onderbuik vult hij zijn longen, om de lucht vervolgens in vier korte stoten uit te blazen. Als hij daarna zijn benen even losschudt, zoals hij altijd doet pal voor zijn optredens, is hij klaar voor de finale die hij nooit eerder gespeeld, laat staan gewonnen heeft. Je neemt slechts één keer afscheid van je vader.

Al vanaf zaterdag broedt hij erop. Toch vond hij gisteren pas, in de eenzaamheid van zijn cel, de tijd en vooral de rust om zijn speech in blokken te verdelen, belangrijke zinnen zelfs uit zijn hoofd te leren en zijn optreden te visualiseren. Als een topacteur zoog hij de speech naar binnen, inclusief de bijbehorende lichaamstaal, met een strak afgekaderd begin, midden en slot.

Hij brengt Pa opnieuw, al is het maar voor even, tot leven en dat ‘...lukt me gegarandeerd’, prent hij zichzelf nog in. Stefan moet alleen nog het heilige vuur in zichzelf aansteken en dan neemt hij ook afscheid van een deel van zichzelf. Pa’s dood fungeert als een waterscheiding. Vanaf afgelopen zaterdag is hij herstart, een nieuw begin na een onverwacht einde. Een metamorfose, die hij pas gisteren in enkele zinnen op de A4’tjes van zijn uitgeprinte speech wist te beschrijven. Hij gebruikt die straks, op het eind, als een toegift. Alhoewel? Zijn speech moet stromen als water in een bergbeekje, meebuigen met de oevers, af en toe opspatten tegen de keien en rotsen maar tot aan de finish blijven spetteren en knetteren. Twijfel zeurt, het haalt de vaart eruit. Stefan haalt daarom zijn toegift nu snel uit de binnenzak van Pa’s mooiste pak.

‘Mijn metamorfose...’, leest hij fluisterend in zichzelf, ‘...presenteerde zich afgelopen week als een cocktail *burn-out-light* gevuld met knotsgekke innerlijke kotsbuien voorzien van narcistische bipolaire symptomen, die mijn ziel verscheurden.’

Alleen al het oplezen van dit opgeschroefde pathetische zelfbeklag bezorgt hem kaakpijn.

Weg met die hersenjeuk, concludeert hij. Stefan lekt inmiddels zweet, er breekt een plankenkoorts uit, die hem als De gevierde peptalkende Pompoenkoning nooit eerder is overkomen.

I

Zaterdag 1 november

07.00 uur

Met de zonnestralen op zijn bezwete huid beseft Stefan weer waarvoor hij dit allemaal doet. Hiervoor stapt hij elke ochtend zo vroeg uit zijn bed, minimaal zes dagen per week, jaar in jaar uit, al acht jaar inmiddels. Hierdoor blijft hij soepel, lenig, fris, laadt hij zich zowel mentaal als fysiek op. Voor de voormalig bronchitispatiënt is de boslucht de beste doping die er bestaat, als seks voor zijn ziel. Met zijn landgoed in zicht zweeft hij soms jubelend over het bospad.

De enkele hectaren bos en tuin waarop zijn woning annex werkplek staat, vormde de afgelopen dagen opnieuw het bedevaartsoord van het jaarlijkse halloweenfeest. Gisteren volgden in totaal dik zeshonderd klanten in de verschillende tentjes en bij de kraampjes kook-, snij- en kweekcursussen door middel van allerlei workshops. Stefans medewerkers trakteerden de bezoekers bij het betalen van de €6,66 entreekosten op een kop pompoensoep plus een stukje pompoentaart. Zijn zeskoppige team verkocht welgeteld, zo beweerde Stefan met een knipoog, zeshonderdzesenzestig zelfgeteelde pompoenen, waaronder Stefans Rubensiaanse oranjelieveling van zesenzestig kilo, die een klant na het aftikken van €666,- met de hulp van de zes medewerkers naar zijn aanhangwagen wist te torsen. De verkoopcijfers van aanverwante producten, zoals de potjes met verschillende jamsoorten, kaarsen, lichtjes en geurtjes, braken het record van vorig jaar. Het onderstreepte opnieuw het succes van Stefan van Hoofd, eigenaar van zes winkels met de pompoen in de hoofdrol: *De Pompoenkoning BV*. Met zijn inspirerende ondernemersverhaal weet hij niet alleen zijn beurs te spekken maar ook iedereen te begeisteren. Ondernemers, bedrijfsmanagers, verkopers, sporters en zelfs ambtenaren, eigenlijk iedereen laadt zich tijdens de seminars en peptalks van De

Pompoenkoning op met een energie waarmee ze zichzelf sneller naar een *next level* kunnen stuwen. Zijn succes doet hem elke ochtend opnieuw gloeien als een jonge god.

Bij zijn landgoed aangekomen, doet het zicht op de enkele nog niet verkochte pompoenen met die ronde vormen in oranje en groen hem stilletjes zinnnetjes van dankbaarheid prevelen. Stefan heeft niets met welke monotheïstische godsdienst dan ook, maar deze ochtend zal hij voor het wereldwijd uitrollen van een staatsreligie met de pompoen als god ongetwijfeld een diepe buiging maken. Zijn pompoentuin doet nu al dienst als altaar van het door hem geleide ‘Pompoenisme’.

Hij legt zijn hoofd in zijn nek, sluit zijn ogen, spert zijn mond open en stuurt de boslucht naar zijn longblaasjes. Normaal duurt deze meditatie als slot van zijn ochtendritueel enkele minuten, maar nu zindert en bruist het door, hij voelt zich zo gevoelig, zo doorbloed en gelukkig. Het gekwaak van de kikkers in de vijver irriteerde hem gisteren nog mateloos, maar deze ochtend omarmt hij het als een welkomstsymfonie. Het zweet gutst ondertussen als parels langs zijn huid, alsof zijn poriën ejaculeren. Als daarbij een briesje onder zijn loopbroekje kruipt om vervolgens zijn bovenbenen en zijn scrotum te masseren, zakt hij door de knieën om zich tussen de pompoenen uit te strekken. Daar, in zijn uppie, gaat hij los en neemt zijn fantasie hem mee naar een nieuw universum. Welkom in het paleis van De peptalkende Pompoenkoning. Hier worden al zijn dromen werkelijkheid, hier lacht het geluk hem toe. Dankzij dit paleis is hij geen doorsnee ondernemer, Stefan van Hoofd is een magiër.

Pal naast hem ligt een *Cucurbita maxima*, zijn geliefde pompoen. Net als Máxima Zorreguieta is deze vitaminebom, die zich ver van haar habitat, in zijn tuin, al jarenlang fantastisch manifesteert, van oorsprong Argentijns. Prachtig in het oranje, met die grijs-witte steek fier in de lucht. De koningin van zijn pompoenenrijk is niet te koop. Zij blijft van hem.

Ineens, zomaar, herkent hij in de ronde vrucht een strak gevormde sexy vrouwenbil, waarbij hij zowaar een stem hoort, die hem op zwoele toon uitdaagt: ‘Pak me lieverd... pak me!’.

even later gevolgd door een fluisterend: ‘Toe, kom op! Leef je uit!’

En ineens, als een vuurpijl in de nacht, grijpt hij Máxima vast, eerst zacht, maar groeiend in hartstocht, waarna uiteindelijk zijn lippen haar oranje schil beroeren. Niet even, maar langdurig zoent hij de pompoen, zonder gêne laat hij zijn tong over haar oranje vormen glijden, steeds feller. Als hij eerst lichtjes en vervolgens alsmaar heftiger kreunt, komt hij net op tijd bij zinnen en ziet hij zichzelf werkelijk schaamteloos een pompoen al tongend bewerken.

Stefan springt op. Dit kan niet waar zijn, hij droomt niet, wat doet hij in hemelsnaam? Hij kijkt schichtig om zich heen, lacht daarop van schaamte zijn daad weg, slaat wat zand van zich af, eindigt zijn ritueel zoals elke ochtend met een korte buiging naar zijn pompoenentuin, waarna hij de draad van de dag weer oppakt. Niemand zal me gezien hebben, hoopt hij nog.